

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci **žalobce: M.Š., nar. „X“, bytem „X“, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 8.7.2014, č.j. KrÚ-35524/65/2014/OMSŘI/Dr,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Rozhodnutím uvedeným ve výroku tohoto rozsudku bylo podle § 90 odst. 4 zák. č. 500/2004 sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zrušeno rozhodnutí stavebního úřadu Magistrátu města Pardubic ze dne 9. 4. 2014, č.j. Mm P 22569/2014, sp. zn. SÚ 4493/2014/PRO (dál jen „správní orgán prvního stupně“), kterým byla žalobci zakázána změna v užívání stavby „*Osvětlená stavba pro reklamu Pardubice, Ohrazenice*“ na pozemku par. č. 70/113 v k. ú. Ohrazenice (dále jen „stavba pro reklamu“) a řízení o žádosti žalobce bylo zastaveno. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí původní povolená osvětlená stavba

pro reklamu, která byla umístěna na pozemku par. č. 70/35 v k.ú. Ohrazenice, zanikla. Stavba „přemístěna“ z důvodu rozšíření komunikace na pozemek par. č. 70/113 nemůže být vázána na původní povolení stavebního úřadu, jedná se o stavbu pro reklamu umístěnou ve vzdálenosti cca 80 m od původní stavby pro reklamu. Uvedená skutečnost je dle žalovaného důvodem pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu.

Žalobní body:

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“). Žalobce namítá nezákonnost žalovaného rozhodnutí.

Dle názoru žalovaného se jedná o jinou stavbu pro reklamu, než o tu, která byla dříve vydaným rozhodnutím ze dne 6. 10. 2003 povolena. S tím žalobce nesouhlasí. Zdůrazňuje, že v rozhodnutích ze dne 6. 10. 2003 (povolení pro 3 kusy reklamních zařízení) ze dne 22.12.2003 (povolena změna konstrukce osvětleného reklamního zařízení) a ze dne 14.7.2004 (prodloužena doba trvání reklamních zařízení na dobu 10 let) je označen pouze pozemek, na kterém se společně se dvěma dalšími předmětná stavba pro reklamu umísťuje. Dle identifikace pozemku se přitom jedná o totožný pozemek (pozemek byl následně rozdělen a přechíslován). Rozhodnutí ze dne 6. 10. 2003 obsahuje podmínku, že č. 2, že reklamní zařízení budou umístěna „*dle přiložené situace*“, ačkoliv rozhodnutí žádnou přílohu neobsahuje, tedy dle žalobce nemusí být reálná situace umístění původní stavby shodná se situací zamýšlenou v rozhodnutí ze dne 6. 10. 2003 a k žádosti stavebníka „*zřejmě*“ přiloženou. Žalobce tak tvrdí, že vzhledem k tomu, že nelze stanovit, v jaké části pozemku par. č. 70/113 v k.ú. Ohrazenice (dříve par. č. 70/35 v k.ú. Ohrazenice) byla povolena či umístěna stavba rozhodnutím ze dne 6. 10. 2003, je nutno vycházet z toho, že byla povolena tam, kde se nachází v současné době. Žalobce tak nepovažuje zastavení řízení za zákonné rozhodnutí ani za rozhodnutí, které by odpovídalo skutečnému stavu věci. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že stavba zanikla její „*dočasnou*“ demontáží z důvodu realizace obchvatu Pardubic. Namítá, že žalovaný tento svůj závěr řádným přezkoumatelným způsobem neodůvodnil. Žalobce tvrdí, že stavba zaniknout nemohla, neboť byla vrácena zpět.

Žalobce dále v podstatě tvrdí, že zastavením řízení došlo ke zkrácení jeho práva na dvojinstančnost řízení. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 5. 2014 30 A 22/2013-35 (odlišné důvody potvrzujícího rozhodnutí odvolacího správního orgánu ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).

Žalobce tvrdí, že žalovaný měl pochybnosti o vlastníkovi stavby - rozhodnutím ze dne 21. 7. 2011, č.j. KrÚ-35538/2014/OMSŘI/Dr bylo zamítnuto odvolání společnosti TULIPÁN reklama a propagace s.r.o., Hronovická 498, 530 02 Pardubice a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 4. 2014, č.j. MmP 25070/2014, kterým bylo uvedené společnosti jako vlastníku předmětné stavby pro reklamu nařizeno odstranění stavby pro reklamu umístěné bez povolení stavebního úřadu na pozemku par. č. 70/113 v k.ú. Ohrazenice, tedy stejné stavby pro reklamu, a to ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dle žalobce tak rozhodnutí nevychází z dostatečně zjištěného skutečného stavu věci.

Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný je toho názoru, že stavba povolená rozhodnutím ze dne 6. 10. 2003 zanikla v roce 2011, když byla z důvodu realizace veřejně prospěšné stavby silnice I/37 kompletně odstraněna. Dále žalovaný zdůraznil, že správní orgán prvního stupně aplikoval institut zákazu změny užívání stavby za účinnosti novely stavebního zákon ač. 350/2012 Sb., když tento právní institut byl z právní úpravy vypuštěn. Žalovaný vycházel při posouzení věci z toho, že věc, o níž bylo vedeno řízení, zanikla, tedy dle žalovaného byly naplněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. f), § 90 odst. 4 správního řádu, přičemž žalobce jako žadatel o změnu užívání stavby tvrdil svoje vlastnictví. Otázka vlastnictví byla zkoumána v řízení uváděném žalobcem, v němž žalobce dle žalovaného „účelově měnil prohlášení o vlastnictví, svá tvrzení však neprokázal.“

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Podstatné okolnosti projednávané věci:

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 10. 2003, č.j. SÚ 239/03 bylo k žádosti společnosti TULIPÁN reklama a propagace s.r.o., povoleno osvětlené reklamní zařízení o rozměru 3,9 x 9,6 m včetně přípojky elektro NN na pozemku par. č. 70/35 v k.ú. Ohrazenice s tím, že dle podmínky č. 2 bude umístěno dle přiložené situace mezi ul. Smetanova-Dvořákova, mimo silniční pozemek a se vzdáleností 42 m mezi reklamními zařízeními. Dle odůvodnění obsahovala žádost přílohy a dokumentaci.

Rozhodnutím ze dne 14. 7. 2004 č.j. SÚ 239/03/187/04 byla k žádosti téhož subjektu povolena změna konstrukce osvětleného reklamního zařízení 9,6 x 3,6 m do tvaru „V“ podle předložené projektové dokumentace, přičemž ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že dne 22.12.2003 byla pod č.j. SÚ 239/03 povolena změna stavby před dokončením, reklamní zařízení bylo povoleno na dobu 10 let od nabytí právní moci rozhodnutí, tedy do 17.1.2014.

Dne 21. 1. 2014 doručil žalobce správnímu orgánu prvního stupně „*Oznámení změny v užívání stavby*“ pro reklamu – osvětlené a umístěné na pozemku par. č. 70/113 v k.ú. Ohrazenice. Uvedl, že stavba byla povolena na dobu 10 let rozhodnutím ze dne 22. 12. 2003. Je zde přitom výslovně zaškrtnuto, že osoba oznamující změnu stavby je vlastníkem stavby.

Podle výpisu z katastru nemovitostí je žalobce ke dni 27. 2. 2014 vlastníkem pozemku par. č. 70/30 a par. č. 70/113 v k.ú. Ohrazenice.

Ve svém stanovisku ze dne 11. 2. 2014 k výzvě správního orgánu prvního stupně žalobce doplnil, že se jedná o jedinou osvětlenou stavbu pro reklamu, jejíž umístění je zřejmé z přiloženého okótovaného leteckého snímku. Usnesením ze dne 27. 2. 2014 správní orgán prvního stupně podle § 127 odst. 4 zák. č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“) rozhodl, že změna v užívání stavby bude projednána v řízení a současně vyzval žalobce mimo jiné k prokázání tvrzeného vlastnictví stavby.

Žalobce k tomu ve svém stanovisku ze dne 5. 3. 2014 uvedl: „*Pokud se týče požadavku předložit doklad prokazující vlastnické právo ke stavbě pro reklamu, tak mohu*

pouze prohlásit, že jsem jejím vlastníkem, protože žádný jiný doklad o tom neexistuje. Pokud na tom bude stavební úřad trvat, učiním o tom prohlášení před notářem a notářský zápis stavebnímu úřadu obratem předám.“

Po sdělení „*Seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí*“ ze dne 13. 3. 2014 žalobci bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byl vydán zákaz změny v užívání stavby - osvětlená stavba pro reklamu Pardubice, Ohrazenice na pozemku par. č. 70/113 v k.ú. Ohrazenice - podle § 127 odst. 2 stavebního zákona. Správní orgán prvního stupně odůvodnil svoje rozhodnutí jednak tím, že žalobce nedoložil svoje vlastnické právo, jednak tím, že nedoložil požadované podklady a že stavba pro reklamu je zakreslena 38 m severně od křižovatky ul. Dvořákova-Pištorova na pozemku par. č. 70/113 v k.ú. Ohrazenice, což je v rozporu s rozhodnutím ze dne 6. 10. 2003.

Žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně po podání odvolání žalobcem zrušil a řízení o žádosti žalobce zastavil s tím, že rozhodnutím ze dne 22. 12. 2013 č.j. SÚ 239/03Str bylo povoleno osvětlené reklamní zařízení na pozemku par. č. 70/35 v k.ú. Ohrazenice, nově vzniklá stavba byla umístěna na pozemek par. č. 70/113 v k.ú. Ohrazenice, který vznikl oddělením z uvedeného pozemku par. č. 70/35 v k.ú. Ohrazenice. Dle žalovaného byla původní stavba dle leteckých snímků umístěna na místo, kde se v současnosti nachází nově vybudovaný čtyřpruh silnice I/37. Původně povolená stavba pro reklamu zanikla demontáží bez ohledu na to, že byla nově umístěna na jiném místě, a to cca 80 metrů severním směrem dále než původní povolená stavba pro reklamu. Žalovaný proto, jak již bylo uvedeno, podle 90 odst. 4, § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu řízení zastavil.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), když neshledal takové vady řízení, pro které by muselo být rozhodnutí žalovaného zrušeno z moci úřední (*ex officio*) ani nicotnost napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1, 2 s.ř.s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s.

Předmětná stavba sloužící reklamním účelům je ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona stavbou pro reklamu.

Ze správního spisu bylo prokázáno (rozhodnutí ze dne 6. 10. 2003, č.j. SÚ 239/03, rozhodnutí ze dne 22. 12. 2003, č.j. SÚ 239/03), že původní stavba pro reklamu byla povolena jako stavba dočasná a umístěná na pozemku par. č. 70/35 v k.ú. Ohrazenice, a to podle situace přiložené k žádosti stavebníka, na jejímž základě došlo k vydání rozhodnutí dne 6. 10. 2003. Žalobce přitom nesporně, že tato stavba pro reklamu, a to jediná osvětlená stavba pro reklamu na předmětném pozemku, byla demontována, tedy odstraněna, v roce 2011 v souvislosti s realizací silničního obchvatu města Pardubic.

Krajský soud tedy dává zapravdu žalovanému, že v daném řízení bylo spolehlivě zjištěno, že stavba zanikla, tedy zanikla věc, které se řízení týkalo. Ostatně žalobce tu okolnost, že stavba byla odstraněna nesporně, nýbrž v rozporu s žalovaným a rovněž s názorem krajského soudu má za to, že lze akceptovat pojmání nové instalace reklamního zařízení jako tutéž stavbu, tedy jako jakési pokračování stavby již jednou odstraněné. Mimo

to, že se jednalo o nové umístění stavby, bylo v dané věci osvědčeno leteckými snímky, jak uvedl v napadeném rozhodnutí žalovaný, že stavba byla umístěna na jiném místě, byť na téže pozemku (dle původního číslování). Tato okolnost umocňuje důvodnost nutnosti nového posouzení toho, zda umístění a užívání stavby je v souladu se zákonnými požadavky stavebního práva, neboť přímo na předmětném pozemku, na němž byla původně stavba umístěna, došlo k vybudování silnice I/37, tedy ke změně poměrů v daném území. Při uvedeném skutkovém stavu věci tak nelze rozumně uzavřít jinak, než se jednalo o nové umístění stavby, které plně podléhá povolovacímu režimu stavebního práva. Podle krajského soudu je tedy zcela logické, že pokud došlo k odstranění stavby a následně samotným žalobcem, jak uvedl v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, k instalaci stavby pro reklamu, byť na též pozemek (přečíslován), nelze již rozhodovat o změně v užívání stavby, tedy o změně v užívání něčeho, co přestalo být užíváno ve smyslu stavebního zákona a zaniklo jak fakticky, tak po stránce právní, neboť práva založená shora uvedeným rozhodnutími správního orgánu prvního stupně byla vyčerpána (To krajský soud vyslovil již v související věci ohledně téže stavby pro reklamu v rozsudku ze dne 17. 4. 2015, sp. zn. 52 A 10/2015.). Právní řád přitom nezná institutu jakéhosi „obživení stavby.“

Zákonným předpokladem povolení změny v užívání stavby podle § 126, 127 stavebního zákona je to, že stavba je užívána v souladu se stavebním zákonem (Podle § 126 odst. 1 stavebního zákona: *Stavbu lze užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu. Nevyžaduje-li stavba kolaudaci podle § 119 odst. 1, lze ji užívat jen k účelu vymezenému v povolení stavby.*).

Kvalifikovaná změna v užívání stavby, jak je vypočtena v ustanovení § 126 stavebního zákona, je vázána na souhlas nebo povolení stavebního úřadu. (Podle § 126 odst. 2 stavebního zákona: *Změna v účelu užívání stavby, v jejím provozním zařízení, ve způsobu výroby nebo v jejím podstatném rozšíření a změna v činnosti, jejíž účinky by mohly ohrozit život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí, nebo změna doby trvání dočasné stavby, je přípustná jen na základě souhlasu nebo povolení stavebního úřadu. Ustanovení § 81 není dotčeno.*).

Krajský soud tak vychází při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného z toho, že se jednoznačně jednalo o novou stavbu, kterou žalobce, jak vyplynulo ze správního spisu, užíval bez příslušného rozhodnutí stavebního úřadu. Nad rámec odůvodnění a v obecné rovině krajský soud podotýká, že je-li stavba užívána bez příslušného rozhodnutí stavebního úřadu, pak je na místě, aby příslušný stavební úřad zahájil z úřední povinnosti řízení o odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona a současně, aby v tomto řízení dbal veškerých procesních práv vlastníka stavby, když v takovém typu řízení je určení vlastnictví stavby klíčové.

Pokud jde o námitku sporného vlastnictví ke stavbě pro reklamu, žalobce sám v oznámení změny (podle § 127 odst. 1 stavebního zákona, následně podle § 127 odst. 4 stavebního zákona považované za žádost o změnu v užívání stavby) tvrdil, že je vlastníkem stavby pro reklamu, doložil vlastnictví k pozemku, na němž je umístěna, a dále uvedl, že svoje vlastnictví může osvědčit pouze notářským zápisem. Mimo to, z obsahu správního spisu je zjevné, že žalobce byl vyzván k doplnění náležitostí žádosti a to rovněž k doplnění důkazu o vlastnickém právu. Právě z důvodu nedoložení náležitostí, tedy i vlastnického práva, bylo vydáno rozhodnutí o zákazu změny stavby, byť nikoliv v souladu se zákonem (podle § 127

odst. 2 stavebního zákona ve znění platném do 31. 12. 2012). V podaném odvolání pak žalobce uvedl, že on umístil stavbu zpět na svůj pozemek. Za dané situace se jeho žalobní tvrzení o tom, že nebylo prokázáno vlastnictví, když by tímto měl být zkrácen na svém veřejném právu (podmínka poskytnutí ochrany správním soudnictvím podle § 65 s.ř.s.), jeví jako nekonzistentní s tvrzeními uplatněnými ve správním řízení. Vychází tedy otázka, zda si je žalobce sám vůbec jist svým vlastnictvím, když se na správní orgány obracel jako vlastník stavby pro reklamu a požadoval, aby správní orgány vycházely z jeho čestného prohlášení, avšak v žalobě určení svého vlastnictví k dotčené stavbě pro reklamu zpochybňuje. Je však třeba současně vyslovit, že určení vlastnictví nebylo pro postup žalovaného v projednávané věci rozhodující. Okolnost odstranění stavby v roce 2011, v daném případě doprovázená změnou skutkových okolností v důsledku výstavby silnice a posunutí umístění stavby pro reklamu, je totiž samostatným důvodem pro zastavení řízení podle § 66 písm. f) správního řádu, neboť stavba zanikla, tedy zanikla věc, které se řízení týká (Podle § 66 odst. 1, věta před středníkem, správního řádu: *Řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel zemřel nebo zanikl, pokud v řízení nepokračují právní nástupci nebo pokud není více žadatelů, anebo zanikla-li věc nebo právo, kterého se řízení týká.*).

Žalobce v žalobě nenapadl závěr žalovaného o tom, že podle podkladů pro vydání rozhodnutí pro povolení původní stavby a podle leteckých snímků z r. 2008, 2010 a 2012 je současná stavba pro reklamu umístěna jinde, než byla předchozí povolená stavba pro reklamu. Žalobce se k tomuto tvrzení žalovaného totiž explicitně nevyjádřil, toliko prohlásil za nezvratný fakt, že vzhledem k tomu, že původní rozhodnutí o povolení stavby přílohu o situaci umístění neobsahovalo, ač na ni odkazovalo v podmínce č. 2, je třeba za místo umístění považovat to místo, kde je umístěna současná stavba, když se jedná o týž pozemek. Tento „nezvratný fakt“ žalobce, však byl vyvrácen poukazem žalovaného na letecké snímky, z nichž žalovaný dovodil, že na místě umístěné původní stavby pro reklamu vede čtyřproudá silnice. Tuto konkrétní okolnost vyjádřenou v rozhodnutí žalovaného žalobce nesporel. K tomu musí krajský soud zopakovat, že soudní řízení správní je ovládáno zásadou dispoziční, tedy, pokud žalobce tvrzení žalovaného nenapadl, nemá krajský soud povinnost, ale ani právo, toto tvrzení žalovaného přezkoumávat (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, sp. zn. 7 Afs 216/2006; ze dne 29. 11. 2011, sp. zn. 2 Afs 16/2011). Krajský soud pouze činí závěr, že toto žalobou nenapadené tvrzení žalovaného vyvrací závěr žalobce o tom, že stavba byla umístěna na témže místě jako stavba předchozí. Současně však je třeba takříkajíc jedním dechem dodat, že tato okolnost není klíčová. Klíčovou okolností je totiž to, jak již bylo řečeno, že stavba pro reklamu byla odstraněna a následně opětovně jako nová stavba pro reklamu umístěna.

Pokud žalobce tvrdí, že žalovaný nevycházel z dostatečně zjištěného skutečného stavu věci a poukazuje na rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2011, č.j. KrÚ-35538/2014/OMSRI/Dr, kterým bylo údajně zamítnuto odvolání společnosti TULIPÁN reklama a propagace s.r.o., Hronovická 498, 530 02 Pardubice a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 4. 2014, č.j. MmP 25070/2014, kterým bylo uvedené společnosti jako vlastníku předmětné stavby pro reklamu nařízeno odstranění stavby pro reklamu umístěné bez povolení stavebního úřadu na pozemku par. č. 70/113 v k.ú. Ohrazenice, tedy stejné stavby pro reklamu, opakuje krajský soud, že v této soudem projednávané věci nebylo rozhodné určení vlastnictví, nýbrž zjištění, že stavba pro reklamu byla odstraněna, tudíž ve smyslu § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu zanikla věc, které se týkalo řízení o změně v užívání stavby. Tedy žalovaný v potřebném rozsahu, tudíž dostatečně,

zjistil skutečný stav věci v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, když správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro zákonnost jeho úkonu (k zásadě materiální pravdy např. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 30. 12. 2010 soudu sp. zn. 4 Ads 44/2010).

Krajský soud proto shledal, že postup žalovaného, který rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a řízení bez dalšího zjišťování merita věci zastavil, byl plně v souladu s ustanovením § 90 odst. 4 správního řádu (podle § 90 odst. 4 správního řádu: *Jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.*), neboť byla naplněna podmínka zastavení řízení podle § 66 odst. 1 správního řádu, a to zánik věci, které se řízení týká, jak již vyloženo shora.

Jestliže tedy zákonodárce v § 90 odst. 4 správního řádu předpokládá zastavení řízení, nemůže se žalobce úspěšně dovolávat porušení zásady dvojinstančnosti, kdy konkrétně uvedl, že se nemohl proti takovému postupu účinně bránit opravným prostředkem. Na daný případ nedopadá ani rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 5. 201430 A 22/2013-35, v němž krajský soud zrušil žalované rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, avšak byly v něm uplatněny odlišné nosné důvody odůvodnění rozhodnutí. O takový případ se v projednávané věci nejednalo, naopak žalovaný postupoval v souladu se zákonem.

S ohledem na výše uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s.ř.s.), když žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak krajský soud nezjistil, že by žalovaný

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 30. dubna 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová